

שני מאמרים מתוך "ספר הכניעה"

בנושא תאוות כאלרגיה

"ספר הכניעה" הוא אסופת מאמרים שנכתבו על ידי חברי GYE שנעזרו בשיטת 12 הצעדים. שני המאמרים שלפניכם הם הראשונים בספר, ושניהם מרחיבים את אותו רעיון: התאוות כאלרגיה.

אני אלרגי לתאוות

כאשר התחלתי את דרכי להחלמה, שמעתי אנשים אומרים על עצמם "אני אלרגי לתאוות", אבל לא באמת הבנתי למה הכוונה. היום אני מרגיש את זה. לא אכפת לי האם יש דבר כזה מבחינה מדעית, ולא מעניין אותי מה יגידו רופאים מלומדים על כך. אני יודע מעצמי שאני פשוט אלרגי לתאוות, בדיוק כפי שאדם אחר אלרגי לבוטנים. זו עובדה פשוטה עבורי.

אני גם מתחיל טיפה להכיר את תופעות הלוואי, ובעיקר מנסה להבין מה זה אומר מבחינת החיים שלי. ילד שמגלים שהוא אלרגי לבוטנים, החיים שלו משתנים: שולחים מכתב לגננת שלא יתנו לו במבה, מדברים איתו על הסכנות הכרוכות בכך, ולפני כל יציאה לחגיגת יומולדת של חבר דוחפים לו לראש שייזוהר ולא יגע בשום דבר שיכול לעשות לו אלרגיה.

אז מה זה אומר עבורי שאני אלרגי לתאוות?

קודם כל, זה אומר שוב את מה שאני כבר יודע בתקופה האחרונה, בחסדי ה': אני חולה. אני לא אדם רגיל עם יצר הרע קצת מופרע אלא פשוט חולה. פיזית אני חולה. אין שום הבדל ביני לבין אדם ששבר יד או רגל, מלבד העובדה שאני ניסיתי להכחיש את המחלה שלי יותר שנים.

זה גם אומר, שבדיוק כמו שבמבה נראית מאוד נחמדה, אבל אדם שאלרגי לבוטנים יסבול מזה נורא אחר כך, גם אצלי התאוות עובדת באותו אופן. זה נראה כיף מאוד, זה מרגיש אפילו יותר כיף, אבל בגלל שאני אלרגי, תופעות הלוואי יהרגו אותי.

נכון, יש הרבה אנשים שיכולים ליהנות מ"קצת תאוות", יש גם הרבה אנשים שיכולים לאכול במבה. מי שאלרגי לבוטנים לא אוכל במבה, ואני לא מסתכל על נשים. במבה מסוכנת למי שאלרגי לבוטנים, ותאוות מסוכנת לי.

לא אכפת לי מה אדם רגיל יכול, ולא מעניין אותי למה אני שונה. אני רוצה לחיות, ואני יודע שאני אלרגי, ולכן (באיחור של עשרים שנה) הגיע הזמן שאתן את הדעת על האלרגיה הזאת, כדי להבין איך חיים איתה. כי בינתיים, בשנים שלא ידעתי שאני אלרגי, גרמתי לעצמי נזק נוראי והאלרגיה החמירה מאוד.

אחד הדברים שאני יודע כעת הוא, שאני ממש אלרגי לנשים. אם אני מסתכל אפילו רגע על אישה ברחוב - זה מסוכן לי. לא אכפת לי האם זה מותר או אסור, ואני לא מנסה לשמור את העיניים כדי להגביר את הקדושה והטהרה שלי. ממש לא. זה בכלל לא מעניין אותי. אני פשוט אלרגי לזה באופן פיזי לחלוטין, ואני כבר יודע מה יקרה לי ברגע שאסתכל רגע. בתוך רגעים, האלרגיה שלי תצא משליטה, היא תשתלט לי על הגוף והמוח ואמצא את עצמי במקום שאני מאוד לא רוצה להיות, והוא מאוד מסוכן לי - פיזית ונפשית.

זה מה שמביא אותי לכניעה וגם לווייתור - שני הדברים היחידים שהביאו אותי אל אלוקים ואל השפיות שלי בינתיים (כל יום, "רק להיום").

אם אני מבין שאני ממש באופן פיזי אלרגי לתאוה, אז אני לא חולם "לנצח את ההתמכרות", אין לי שום אשליות שיום אחד אהיה אדם רגיל, ובטח שכמה חודשים של שפיות לא נותנים לי את האשליה כאילו כבר ניצחתי והכל בסדר. לא, זה לא קורה.

זה לא קורה כיון שאני יודע שאדם אלרגי נשאר אלרגי לכל החיים. הוא יכול להימנע מלאכול בוטנים ואז החיים שלו רגילים, אבל לפני כל פעם שהוא מכניס חטיף לפה, הוא בודק על העטיפה, האם במקרה יש במוצר שאריות בוטנים.

אני משתדל לעשות את אותו הדבר. מצד אחד להיכנע בפני התאוה ולא לנסות לנצח אותה, ומצד שני לא לקחת אפילו "ביס קטן" ממשהו שהוא כל כך מסוכן לי.

כאשר אני מבין שאני אלרגי, אני נכנע ומוכן לוותר. נכון, אני מאוד אוהב במבה, ועוד יותר מזה אוהב פורנוגרפיה, נשים ותאוה. זה הדבר הכי כיף שיש לי בחיים. אבל זה מסוכן לי מדי. אין לי ברירה אלא לוותר על התאוה כדי להמשיך לחיות. לא קל לוותר על החבר הטוב ביותר שהיה לי אי פעם. לא קל להתמודד עם כל התופעות הלוואי שמגיעות אחרי שאני מפסיק להשתמש בסם הנפלא הזה, אבל אין לי ברירה. כואב אבל מחויב המציאות. אז אני משתדל לוותר, כל יום "רק להיום".

מה זה אומר להיות אלרגי?

בראש השנה, פגשתי בבית הכנסת בו אני מתפלל משפחה נחמדה, אבא ואמא וכמה ילדים בגילאים שונים. הם לא היו מוכרים לי וכמובן בירכתי אותם והתעניינתי מה מביא אותם לאזור. הם סיפרו כי בנם בן השבע עשרה מאושפז בבית החולים הסמוך, כיון שהוא אלרגי לחלב. איחלתי רפואה שלימה לבן ונפרדתי מהם לשלום.

למחרת בבוקר, כשפגשתי אותם שוב, שאלתי האם היה שיפור במצבו של הבן ואחד הבנים הגיב שזה "אותו דבר". מהסגנון ונימת הקול, היה מובן שיש כאן משהו לא שגרתי. ביררתי קצת בעדינות והסתבר שלפני ארבעה חודשים, בערב שבועות, הבן אכל לתומו עוגייה, שהם חשבו שהיא פרווה, והסתבר שהיא מכילה חלב. האלרגיה שלו התפתחה, מצבו התדרדר במהירות והוא נכנס למצב של קומה כאשר אין חמצן שמגיע למוח שלו, רחמנא ליעלן. מאז הוא שוכב כאבן שאין לה הופכין כאשר הרופאים לא נותנים שום סיכוי, וההורים מחכים לנס.

בסך הכל אלרגיה לחלב... והוא בכלל לא רצה, והם חשבו שזה פרווה, וזו הייתה רק עוגייה אחת קטנה! לך תספר את הסיפורים האלו למלאך המוות.

אלרגיה. מה זה אומר? הנה ההגדרה של ויקימילון: "תגובה גופנית לא רצויה כתוצאה ממגע חומר מסוים, הנגרמת אצל אנשים שיש להם רגישות מיוחדת לחומר זה". וכדי שנבין במה מדובר יש לנו גם כמה דוגמאות: "האלרגיה יכולה להיות גודש באף, הפרשות מוגברות, פריחה, גרודים, נפיחויות, קשיים בנשימה".

אתם מבינים, תגובה גופנית לא רצויה ממגע חומר מסוים אצל אנשים שיש להם רגישות מיוחדת לחומר הזה. ומה יקרה למי שנגע בחומר המסוים הזה ויש לו רגישות מיוחדת אליו? טוב, זה תלוי, יכול להיות שיהיה לו גודש באף, אבל יכולים להיות לו גם קשיים בנשימה. אגב, קשיים בנשימה יכולים להוביל למצב של קומה או גרוע מכך, לא עלינו.

גם אני אלרגי. כן, אני מפתח תגובה גופנית לא רצויה כאשר אני בא במגע עם חומר מסוים שיש לי רגישות אליו. החומר הזה נקרא "תאווה", והוא יכול להציף אותי דרך העיניים, האוזניים, הפה, הידיים ואפילו האף, ובעצם אני יכול לבוא איתו במגע גם כאשר אני לא עושה כלום - ישירות דרך המוח. ברגע שאני בא במגע עם "החומר הזה", אני מפתח תגובה גופנית לא רצויה. כן, זה ממש פיזי. העקצוץ הזה של ההתרגשות שעובר לי בכולי, טמפרטורת הגוף שעולה, המוח שכבה, כולן תגובות גופניות לא רצויות שיש לי כיון שאני סובל מרגישות מיוחדת לחומר הזה.

האם זה מסוכן להיות אלרגי לתאווה? האם זה מסוכן להיות אלרגי לחלב? האמת שזה לא נשמע כזה דבר נורא ואיום, אבל כפי שאני כבר יודע: מספיקה עוגייה אחת חלבית כדי להפסיק את אספקת החמצן למוח. גם האלרגיה שלי נשמעת משהו כזה חלבי ולא נושך. כאילו מה כבר יקרה אם אני יאונן קצת מול פורנו? זה לא נשמע כמו מקרה קלאסי של פיקוח נפש. אבל מי שהיה שם יודע את האמת. כן, אפילו עוגייה אחת, סליחה, אפילו אוננות אחת - יכולה להרוג אותי.

ובאלרגיה, כמו באלרגיה, לא משנה בכלל אם רציתי או לא, אם ניסיתי להימנע או לא, כיון שאם הרעל נכנס לגוף - הוא משפיע עליו ומתחיל את התגובה הגופנית הלא רצויה. נקודה.

אז אני יכול לספר לעצמי סיפורי סבתא עד מחר שזה היה רק "מבט ראשון", ושלא הייתה לי ברירה כי היה לא נעים להפנות את המבט באמצע השיחה, וכן הלאה וכן הלאה, הסברים טובים ומשכנעים מאוד, אבל השורה התחתונה היא, שאם הרעל נכנס אליי לגוף - הוא מתחיל לפעול מיד. התירוצים יכולים להועיל רק בכך שעל הקבר שלי יהיה כתוב "אכל בטעות עוגייה אחת חלבית".